

გონიერ (არაა სიამაღ?)

თიბ. 20
1924

ნიამოჰეზი

თიბ.

გონიერ

№ 11

ბუილისი

დამამბიანი

1924

Handwritten in purple ink, rotated approximately 45 degrees clockwise:
გვ. 10
1994
შ. 10
შ. 10

20 კპ. ჩაბმონებები.

შთავლ. № 880-1000.

წითელი დროშა

(კრებულიდან: „სივრცეები“)

წითელი დროშა—პროლეტარიატის ხარება—
რგოლების მსგავსი,
ცისფერ უფსკრულებში დაიარება
კრემლის სასახლის თავზე.

სიტყვები საოცარი, ახალი, ახალი,
ერთბაშიდ მღერიან,
აჩრდილი მოირის ძველი და მაღალი
მოსკოვს მოგვრია!

ნუ თუ ვერ ვიცანი ნაცნობი სახე,—
უცხოა დღეს!
ისე ვით ზღაპარში, ჩვენ გადავლახეთ
ღრუბელიც, ტყეც!

საღამო თაობას, რომ საუკუნური
ცეცხლი გააჩალა.
ვერ მოვევლინება ბედი უგუნური
მას უხეშ ყაჩაღად.

ცხოვრებაე! უჭებო კიდევ აქამდი,
ისმოდა გრგვინვა და თქეში,
მაგრამ უკვდავებას ღმერთებთან ვსვამდი
მე—სიცოცხლეში!

ჰკურნავს დაღლილობას სასმელი მისანი
წლების დაქცეულის.
ჩემი იარები მე ველარ ვიცანი,
მარჯვეა სხეული!

ვარ აღტაცებული, ვარ დაუფუჩები
გრიგალი, კოცონი!
და ახალგაზრობას ტუჩებში ტუჩებით
მე ახლა ვკოცნი!

ვალერი ბრიუსი

თარგმანი ე. გაფრინდაშვილის.

უშუალო კვირები

27 ივლისი.

ექვსი წელიწადია ვემზადები დავსწერო ლექსი
„Dimanche“

ამას ჰქვია ლაფორგის კვირა.
ასეთი უშუალო კვირა მაინც არ მახსოვს
ზარები ქალაქშიც არ რეკავენ.
ყველა ტაძარი შეიქნა ფეფრიული.
ეს ლექსი, რომ ამ დღეს დამეწერა,
ნაღველი დაიქცეოდა ფოლადივით.
შემიძლია დავიჩემო, რომ სიზარმაცის
ღმერთი მაინც ვარ.
თუ ისიც დაემატა, რომ ლოთობა ჩემი მეორე სტიქია—
ჩემზე ეროვნული პოეტი არ ყოფილა საქართველოში.
მე, კოტე მარჯანიშვილი, მალვა დადიანი და დავით ჩხეიძე
ტანტების ცირკში ვართ: კულა გრდანელის იუბილზე.
ვინ მისცა ამდენი ტემპერამენტი ყარაჩოღელებს!..
საწყალი გრდანელი დგას გაკოტრებულ სოვდაგარივით.
მის წინ მისი ძველი პორტრეტია—
რკინა, ჩამოსხმული ადამიანათ.
პაოლო იაშვილის მაგიერ სიტყვას ამბობს
არბიტორი: „შენ დაუკა ვანუა“.
როგორც თავის მკვლელი რუსთაველზე მოდის კოლლაუ ნადირაძე.
ერთად ვიხრჩობით:
ოპერეტა „მხიარულ ქვრივზე“
ჩვენ თავის მკვლელთა ორგიას
აკლია ვალერიან გიფრინდაშვილი.
თუ ეს არ არის ლექსი,
იყოს ერთი ვარიანტი გაუქმებულ კვირების.
შემდეგ, ალბად, ასეთ ლექსისთვისაც ვერ მოვიცლი.
ყველაფერი წინ მიდის პოეზიის გარდა,
იწყება ლექსის უკულმა ელექტროტიკაცია.
მე ვარ ამის წინასწარმეტყველი.
იყოს ეს ბიოგრაფია ერთი დღის.
მჯერა—შემდეგ მაინც გამოვა ეპოპეა: ტიცუიან ტაბიძე.

ტიცუიან ტაბიძე

29/VII
ტფილისი

3 5 3 8 0

(ვერსი მოკლული დილომში 1922 წელს ნოემბერში)

ვალერიან გაფრინდიშვილი

სარაციანების თესლით ამტყდარი
და პამირების ბურში მყვირალი,
მოატყდი სივრცეს გასაკვირალი,
პანმონგოლიზმის პაირახტარი.

ხალიჩატების დასტოვე ტახტი
და სისხლი მღვრიე ვერსად დასტიე,
აღბად შენ ყავდი ბრწყინვალე რახტით —
უკანასკნელი ძველ დინასტიებს.

რომელი უნდა გელეწნა რასა
და მერამდენე გემტვრია რომი,
როცა დაეშვი დაუდგრომელი
და მზე გტეხავდა ბარბაროსული.

ვერ გაჰხეთქავდი რომელს ავშარას,
რომელ გუმბათზე ხმალით დადგები?
ბერდუჯის წყალზედ წივის ჯაფშანი
გამოქცეული ათაბაგების.

მაგრამ ავია ბედის ტრიალი.
შენი ვარსკვლავიც ყოფილო მკვდარი.
ველარ დალაშქრე შენ დარიალი.
სისხლი შაასხი მსუქან კედარებს.

გადმოვარდნილი წითელი ფაშვი
შენ აზრაილის შუბზე მბრუნავი,
ურემზედ ეგდე ვით ქუჩის ბავში
ასპიტ ღამეში დასახურავი.

და საყვირების ხმები გრგვინავი.
მემკვიდრის გული აღარა ტოკავს.
თესლო! ყველაზე ნაგვირგვინარო,
გადაგეფარა სიკვდილის ტოგა!

გიორგი ლეონიძე

1922 წ.